

Věnováno všem přátelům vlků a vlkodlaků

La Loba Ante Portas

1.kapitola

Mladá bioložka v té chvíli stávala z postele. Moskva byla dost velká na to, aby na jednom konci vládl ruch začínajícího vyšetřování a na druhém konci byl absolutní klid. Sogdiana vstala a hned šla zapnout počítač. Zajímala se především o vlky, ale jejím opravdovým posláním bylo zkoumat a zabíjet vlkodlaky. Zdědila toto poslání po matce, která zemřela při honbě vlkodlaka Árése. Árés patřil mezi nejhorší vlkodlaky a za svůj život zabil už velké množství lovců. Proto Sogdiana zanechala svou pomstu nevyřešenou a počkala si na dobu, kdy bude mít víc zkušeností. Zatím zabíjela vlkodlaky, kteří neměli takovou pověst. Její předci jí zanechali informátory snad ve všech větších městech na světě. Zatím znala jen informátory v Moskvě a ve Francii, osobně neviděla žádného. Informátorům stačilo, když poslala peníze a o nic jiného se nestarali. Sogdiana si mohla být za to jistá, že nalezne odpovědi na svoje otázky ohledně vlkodlaků. Zapnutý počítač hlásil nový email. Celá zpráva vypovídala o vraždě, která se stala na druhém konci Moskvy. Stopy nikdo nenalezl. Tělo bylo roztrháno u policie nikdy neviděným způsobem. Sogdiana se rychle oblékla, snídani jako vždy vynechala a přešla ke skřini se zbraněmi. Otevřela dvojité dveře a vzala dva velké nože, které zasunula do pouzder v botách. Dva nože jí stačily, aby zabila slabšího vlkodlaka. Na modernější zbraně se nespolehala, pistole a podobné věci zkrátka nepoužívala. Jejimi společníky bylo různé sečné a bodné zbraně a někdy i sportovní luk, který používala při horších bojích. Sogdiana sešla po schodech a vyšla na zasněženou ulici. Kožená bunda, kterou si oblékla, zatím chránila proti chladu začínající zimy. Cesta Moskvou nebyla nic zajímavého. Změti ulic se nejevily dívce zvyklé žít v lesích jako příliš poutavé. Na konci její cesty bylo místo činu. Policie už odvezla tělo. Krev však barvila sníh do červena a stále ukazovala místo masakru.

**

Světlo pouliční lampy jen matně zářilo na špinavou ulici. Nikde nebylo slyšet jediný zvuk. Nic nerušilo monotónnost noci, která si vzala svou vládu. Měsíc byl v novu, proto jste ho nemohli vidět v záplavě hvězd na nebi. Nikdo proto neviděl postavu v dlouhém plášti, která se tiše plížila ulici. Zůstala stát u jednoho domu a pozorovala obyvatele v něm. Nějaké malé dítě sledovalo ulici jako by ve tmě něco viděli. Postava pomalu sundala plášť a přehodila ho přes nedaleký plot. Po té se chytila zdi a jako pavouk vyšplhala až k oknu. Malé dítě se pohledem otočilo do místnosti, a proto nevidělo muže, který okno z venku otevíral. Neslyšelo jediný zrádný zvuk, které by ho varoval před blížícím se nebezpečím. Proto nevidělo bytost, která se mu zakousla do krku. Upír cítil každou kapku krve. Každou částičku života. Opět se na několik vteřin cítil živý. Iluze ale skončila téměř vteřinu po tom, co vznikla. Už staletí byl dítětem noci. Pustil dítě a nechal ho dopadnout na zem. Jeho svědomí se ztratilo. Ani nevěděl, kdy přestal litovat zabíjení okolo něj. Na tom ale nezáleželo. Opatrně vylezl oknem ven a popadl dlouhý plášť. Nyní musel jen rychle zmizet. Nemusel skrývat žádné stopy. Jeho lidský život skončil v roce 1462. Proto o něm nebyli žádné záznamy, které by ho prozradily. Otisky prstů v té době neznal nikdo. O jeho otci kolovaly

pověsti stále. Kdo ale znal skutečnou pravdu? To netušil ani jeho vlastní syn. Proto se jen smál nad pohádkami, filmy a knihami. Vše vznikalo jen, proto aby vydělávali na památce jeho otce. Jednoho z nejstarších upírů na tomto světě. Při tom už nikdo nevěděl, že to vše, se zakládá na pravdě. Muž zašel do tmavé uličky a zmizel.

**

Anna jen hleděla na Samaela, svého bývalého učitele. Zatím ho viděla jen jako iluzi během svých snových stavů. Rozhodně nečekala, že to co zahlédne při lucidním snění, bude někdy sedět proti ní. Démona nijak její reakce nepřekvapila. Nechal jí jen stát a až po několika dlouhých minutách jí rukou naznačil, aby si sedla proti němu. Dívka poslechla, ale pořád nevěřila tomu, co je před ní. Samael se usmál i když to spíš vypadalo, jako když se šelma chystá vrhnout na svou kořist, rozhodně tím Annu neuklidnil.

„Jak už jsem řekl, z tohoto světa se nedostaneš. To je nejspíš i důvod, proč tě sem Luciana poslala. Dobře věděla, že se tě tak navždy zbaví. Dám ti ale možnost, jak jí zničit i na dálku“

Anna jen přikývla a čekala. Samael ale hned mluvil dál.

„Lucianu zabije lovec, hned jak skoncuje s Fenrisem“

Anna jen zklamaně zakroutila hlavou.

„Možná si mocný ale Matt je mrtví, nemůže už nikoho zabít“

Samael se ale usmíval pořád dál a řekl jen.

„Matt není mrtví, je ve městě vlkodlaků a čeká na to, co uděláš. Držím ho při životě a bráním ho, dokud se nerozhodneš.“

Anna ale věděla, co má dělat.

„Co budeš chtít za svou pomoc?“

Samael vstal a vztyčil se před dívkou jako věž, která ožila.

„Chci, aby si mi dala syna“

2.kapitola

Ruka pomalu přejela po pokrývce. Žena spala téměř celý den. Pokud se stavu, ve kterém byla, dá říkat spánek. Upíři se jen propadali do zvláštního stavu, v kterém snily. Viděli, z čeho mají největší strach i to co by si přáli, aby se stalo skutečností. Její matka byla mocnou, mezi dětmi noci. Ona ale byla jen Amanda, holka co dělá nejstarší lidské řemeslo, aby se uživila. Nemohla

pracovat někde, kde existuje něco jako pracovní doba. Jak by svému šéfovi vysvětlila, že nesmí vyjít na slunce. Jako konkubína se řídila svoje povolání sama. Lidé zatím pro tohle řemeslo nevymysleli žádné zakazy. Nestála u silnice, aby čekala na zastavení nějaké poloopilého řidiče. Chodila k osamělým mužům, kteří jí mohli zaplatit. Jen jim vždy zapoměla říct o jednom riziku. Noc s ní může být jejich poslední. Musela se rychle obléct, aby se dostala v čas k dalšímu klientovi, byl to starší muž, který měl přímo obrovský byt. Nevěděla čím se živý a ani jí na tom nezáleželo. Měl peníze na to, aby jí zaplatil. O to jediné šlo. Před lety se vzdala snahy o to mít lepší život a soustředila se na jediné. Přežít a vydělat si peníze. Neměla žádný cíl, kterého by musela dosáhnout. Jako malé dítě se chtěla stát zpěvačkou nebo herečkou. Kýčovitý sen každé desetileté holky. Prošla pokojem a prohlédla se v zrcadle. Postavu by na to stále měla. Nikdy příliš nevěřila povídkám o tom, že zpěvačka musí v první řadě umět zpívat. Několik stovek důkazů, které viděla po světě, jí dokázali opak. Stačilo se jen na správném místě a před správným člověkem svléknout a ukázat patřičné partie. Oblékla si dlouhý kožený kabát a vyšla na ulici. Paříž byla v takovém čase opravdu krásným místem. V Noci se vytratila většina turistů a vládl tu klid. Při kterém jste mohli vidět více, než kdybyste se museli prodírat davy lidí. Její další klient měl byt jen několik kroků od toho jejího. To ale samozřejmě nevěděl a nikdy nebude. Raději ho šla navštívit sama. Předcházela tak tomu, aby jí na dveře neklepalo příliš mužů. Po několika minutách chůze stála před svým cílem. Zaklepala na dveře a vešla. Opravdu byla na místě, kam patřila. Starší muž bydlel v té kategorii bytů, kde žije bohatší vrstva lidí. Odtamtud pocházeli většinou její klienti. Nemohla onemocnět žádnou pohlavní nemocí. Stále ale považovala bohatší muže za spolehlivější. Prošla chodbou a našla dveře s číslem, které hledala. Položila ruku na číslo „125“ a poté zaklepala. Otevřela nějaká žena, nejspíše služebná. Něco takového se stalo poprvé. Nestyděla se za svou práci a už vůbec ne před nikým kdo si její služby sám objednal. Mladá žena se ušklíbala a pustila jí dovnitř. Rukou ukázala směr, kterým má jít. Amanda v její tváři viděla výraz znechucení. Nechtěla s ní ztratit ani jedno slovo. Nesnažila se s ní mluvit. Amanda šla cestou, kterou jí ukázala a vešla do malého pokoje. Svlékla si kabát a otočila se k postaršímu muži na posteli. Měl prošedivělé vlasy a o něco tlustší postavu než by jí bylo milé. Už věděla, jaký bude dnešní večer, útrpný a opravdu dlouhý, minimálně pro ni. Pomalu si lehla na postel k dalšímu klientovi v řadě. Nikdy mužům neříkala jménem. Amandiným úkolem nebylo se s nimi přátelit a nikdy se o to nepokoušela. Celou noc opravdu protrpěla. Nejdříve myslela na další zabití svého klienta ale i na to ztratila chuť. Byla dobrou herečkou, a proto na tváři muže vykouzlila úsměv, i když by mu nejrady zlomila vaz. Oblékla se a dostala do rukou obálku s penězi. Rychle je přepočítala a odešla. Nechtěla se s ním dál bavit. Měla ještě další důvod k rychlému odchodu. Venku se blížil východ slunce. Vyšla z bytu a chodbou se dostala ven. Zatím tu byl stále klid. Za nedlouho tu ale bude více lidí, než by jí bylo milé. Proplížila se ulicí a na nebi viděla první světlé stopy. Koupila si rychle noviny, na kterých spatřila fotku nějakého mrtvého dítěte. Za nedlouho odemkla dveře svého bytu a rychle za sebou zavřela. Sedla si do křesla a zadívala se na novinový titulek. Nejspíše to považovala jen za oběť dalšího pedofila, ale hned první řádky jí přesvědčily o opaku. Oběť někdo kousl do krku a zbavil jí veškeré krve. Vše ale bude jako vždy. Několik měsíců se o tom bude všude mluvit a po té to skončí. Nic se nevyšetří a

vrah se nenajde. Amanda v tom ale viděla více. Vrahem byl opravdu nějaký skutečný upír. Někdo zabíjel v jejím městě. Mohl policii přivést k ní a to nemohla riskovat. Musí druhé dítě noci vypátrat a zabít. Dříve než se pro ni stane nebezpečným. Někdo prudce zabušil na dveře domu.

**

Anna ležela na posteli v poloze, které říkala leklá ryba. Nezáleželo na tom, aby se to démonovi líbilo, chtěla jen, aby to měla rychle za sebou. Ten bastard vážil přes to kilo, jak si něco takového představuje. Zavřela oči a poslouchala, do místnosti vešlo něco těžkého a blížilo se to k ní. Anna si rychle vzpomněla na modlení, sice to neuměla, ale teď by se jí to hodilo. Sice byla ateistka, ale měla by aspoň nějakou činnost, která by odvedla její myšlenky jinam. Těžké tělo démona se o ní začalo pomalu otírat. Anna myslela jen na Matta, musela ho zachránit. Zanedlouho se však propadla do sladkého bezvědomí.

**

Dívka rychle otevřela oči, ležela v nějakém pokoji, který ale neznala. Ohlédla se a uviděla Taru. Žena seděla na staré židli a čekala, až se probudí. Když viděla, že se Anna probudila, vstala a přešla k ní.

„Myslela jsem si, že si mrtvá. Řekneš mi, kdo byl ten muž, co tě sem přinesl?“

Anna jen zakroutila hlavou. Až za pár minut se jí vrátil dar řeči.

„Nikdy se mě neptej, kdo to byl, sama to nechceš vědět“

Tara se jen usmála a nechala jí mluvit dál.

„Matt je ještě živí ale musíme ho zachránit. Je v Lycanopolis i s Fenrisem a ostatními“

Starší žena si jí jen překvapeně prohlížela. Anna jí ale opět předběhla a mluvila dál.

„Potřebovala bych od tebe ale jednu radu.“

Tara se začala smát

„Potřebovala bych tu radu dneska!“ Odsekla mladá čarodějka a přerušila tak vítězný smích starší ženy.

„Musíme se dostat zpátky do města a projít mezi hordou vlkodlaků.“

**

Luciana přecházela kolem poloprůhledné zelené stěny, která jim bránila, aby zabili Matta. Lovec ležel před ní zranitelný jako malé dítě a ona s tím nemohla nic udělat. Fenris stál vedle ní a vypadal jako šílenec. Možná jen rozum opravdu utrpěl tím, že byl na prahu smrti. Luciana se k němu otočila.

„Měli bychom dokončit město, zatím je naše obrana opravdu chabá.“

Fenris na ní pohlédl, ale jeho oči byli matné, jakoby byl už tři dny po smrti.

„Nezapomínej kde je tvoje místo!“

Luciana se postavila přímo před něj, aby se na ní musel dívat.

„Lidé se o nás mají dozvědět, a co myslíš, že potom udělají? Podřežou si žíly a počkají na smrt?“

Vlkodlak zavrčel a skočil. Luciana s tím ale počítala a rychle mu uhnula z cesty. Opravdu se stalo, to čeho se bála, ten starý blázen. Čarodějka rychle pomyslela na dvě čarodějky, které zanechala v pasti. Nakonec se k nim ještě přidá. Fenris na ní znovu zaútočil, něco přitom vykřikoval, ale žena nerozuměla jedinému slovu. Lucianě došla trpělivost a použila magii. Její pán zůstal stát na místě. Nohy se mu připoutali k podlaze. Čarodějka mu nevěnovala ani jediný pohled navíc a vyšla ven. Město další tři dny spalo, nikdo nic nedělal, jakoby se čekalo na příchod bouře. Luciana procházela městem a cítila napětí. To skončilo až když si jí Fenris znovu povolal do svého domu. Čarodějka hrála pokornou služebnou a snažila se na jeho napadení zapomenout. Vlkodlak procházel po pokoji a něco si pro sebe vykládal. Opravdu se musel zbláznit. Luciana jen čekala, kdy provede poslední chybu. Fenris přerušil svůj monolog a zahleděl se na ženu.

„Dnes otevřeme bránu druhého světa a pomstíme se lidem“

„Jakého světa?“ Zeptala se čarodějka, i když tušila co má na mysli ale snad se jen přeslechla.

„Světa démonů, všechny je vypustíme zpět na zem a necháme je zabíjet dle libosti“ Fenris to pronesl, jakoby nešlo o nic vážného. Lucianě bylo vše jasné, před sebou měla úplného blázna. Má se mu to snažit ještě rozmluvit?

„Chtěl si, aby zemi vládli vlkodlaci, tímto by si ale všechny naše sny zničil. Démoni by nám nenechali vůbec nic. Nakonec by mohli zaútočit i na nás.“ Luciana sice nevěřila, že ho přivede k rozumu, ale musela se aspoň pokusit. Vešla z místnosti hned, jak se vlkodlak přestal ovládat a v záchvatech smíchu jí ukázal, aby šla pryč. Luciana prošla malou uličkou a otevřela dveře jednoho z domů. Musela toho šílence zastavit dříve, než všechno zničí. V domě žila jen jedna dívka, jménem Helen. Čarodějka k ní pomalu zezadu přistoupila a jediným trhnutím rukou jí zlomila vaz. Mrtvola s tupým zaduněním spadla na sešlapaný koberec. Luciana došla do dětského pokoje. V postýlce tady spala dcera lovce.

„Od teď se budeš jmenovat Melody“ řekla čarodějka malému děvčátku a zvedla ho do náruče. Rychle vyšla z domu a zmizela ve stínech města.

3.kapitola

Anna seděla v pokoji hotelu a snažila se meditovat. Musela přijít na to, jak se proměnit do zvířecí podoby. Luciana jí sice kousla a tak jí propůjčila svůj dar, ale nic nebylo tak lehké, jak by se na první pohled mohlo někomu zdát. Tara stála vedle ní a přemýšlela jak jí poradit. Nemohli čekat na úplněk. Museli rychle vyrazit a zachránit lovce. Mladá čarodějka zatím vysvětlila část toho, co se s ní stalo. Démon jí při souložili, řekl hodně věcí, i když Anna byla skoro celou dobu v bezvědomí, připadalo jí, jakoby to démon vložil přímo do její hlavy. Možná to i udělal. Dívka věděla o této bestii dost, aby se obávala jeho kouzel. Z přemýšlení jí vytrhlo až zvolání

„Kašleme na to, cestu si dovnitř najdeme i bez vlkodlačí pomoci“

Anna se zvedla a podívala se na starší ženu vedle sebe, to ona přerušila pokusy o proměnu svým hlasem. Obě ženy prošli pokojem a zastavili se před oknem. Rozhodně nechtěli za ubytování platit, neměli ani čím. Samael neuznal za vhodné, aby jim věnoval i peníze. Anna proto mávla rukou a před oknem se objevil oblouk ze zlatého světla. Magická cesta, která je dovede přímo k Lycanopolis. Obě ženy vkročily dovnitř a nechali se unášet nicotou, brzy se objevili v lese, který už znali, až moc dobře. Anna udělala několik pomalých kroků a čekala na strážce, nikdo ale nepřišel. Tara se mezitím proměnila a jako lvice se lehce prosmýkla mezi stromy a dál do města. Všude bylo plno prachu a tak se měla kde skrýt. Vlkodlaci rychle stavěli nové budovy a město každým dnem rostlo. Brzy se ale musela vrátit a schovat se v lese. Bestie se naučili držet hlídky. Tara si dobře pamatovala na minulou návštěvu, kdy je hlídky našli během několika málo okamžiků. Ocitli se opět v pasti nebo si jich opravdu dosud nikdo nevšiml? Obě ženy ale raději počkali na noc a pak se znovu vyrazili. Ušli pár kroků, když Tara zaslechla zvláštní zvuk. Jako by někde blízko nařikalo malé dítě. Anna jí stačila chytit za rameno a obrátit aby viděla nově příchozí. Mezi stromy se objevila postava čarodějky, která v rukou nesla malé dítě. Luciana se na ženy usmála, jakoby šlo o předem domluvené setkání a položila dítě na zem. Tara okamžitě věděla, kdo leží ve staré dece, to byla dcera lovce. Holčičku unesli vlkodlaci, ale všichni si mysleli, že je mrtvá, Luciana se uklonila a zadívala se na Annu.

„Přišla jsem vám pomoci, tohle...“

Rukou ukázala na dítě. Pomalu se nadechla, jako kdyby větrila a pokračovala v monologu,

„...jsem přinesla abych vám dokázala že jsem na vaší straně. Fenrisovi přeskočilo a chystá se zničit lidi i vlkodlaky.“

Možná by čarodějka mluvila dál, kdyby Anna nepropukla v divoký smích. Mladá bojovnice se snažila něco říct, ale nebylo jí rozumět. Místo ní si ale slovo vzala Tara.

„Možná se Fenris zbláznil ale my ne. Od začátku chcete všechno zničit, to jste si najednou svůj cíl rozmysleli?“

Luciana zakroutila hlavou.

„Fenris nechce zničit lidi, on chce zničit i vlkodlaky. Chtěla jsem naši rasu zachránit.“

Tara se ale mračila dál.

„Pořád ti nevěřím“

Luciana ale jakoby byla duchem jinde. Větrila pachy v okolí a hleděla přitom na Annu. Tara se otočila právě v čas, aby viděla, jak mladá dívka divoce gestikuluje a snaží se, aby Luciana byla zticha. Tara se znovu otočila na ní.

„Chtěla si nám ještě něco říct?! Vypadá to, že máte s Annou něco společného“

Luciana ale mlčela a hleděla mezi stromy. Místo ní promluvila Anna.

„Jen zjistila, že jsem vlkodlak, stejně jako ona“

Poté rychle přešla k dítěti a vzala ho do náruče.

„Vlkodlaci jí chránili? Do teď jsme se ale nedozvěděli proč?“

Luciana vydala hlasitý povzdech, nakonec ale odpověděla.

„Je to strategická výhoda. Měli jsme lovce čím vydírat. Život jeho dcery, za životy vlkodlaků. Víš, že jsme jí dali nové jméno?“

Anna se otočila a vyrazila k městu

„Měli, bychom ještě zachránit Matta“

Luciana se ušklíbla a šla za ní. Taře ale neušlo, jak rychle změnila mladá čarodějka téma hovoru. Je snad mezi nimi jen jedna zrádkyně nebo má i Anna nějaký cíl, který jim ještě neřekla. Nic o ní vlastně nevěděli. V budoucnu na ní musí dát větší pozor.

**

Amanda otevřela dveře, ale na malé chodbě nikdo nestál. Až později si všimla anglicky psaného nápisu na dveřích

„I Am Hooker“

Nemělo cenu, aby nadávala nebo hledala toho, kdo to tam napsal. Naštěstí to bylo načmárané jen

červenou fixou, takže se toho rychle zbaví. Vzala mokrý hadr a nápís smyla. Jen málo nespokojených klientů vědělo, kde bydlí. Pokud by byl nápís napsaný v její rodné řeči. Řekla by, že je dílem někoho ze starších obyvatel domu. Anglicky ale psali zejména mladší lidé. Pokud někoho takového někdy chytí, stáhne ho za živa z kůže. Po té jí pověsí na dveře a už se jich nikdy nikdo nedotkne. Udělala by to ráda, ale pro svůj vlastní klid musí vymyslet něco jiného. Znovu se vrátila do bytu a podívala se na svůj diář. Na zítřek měla dalšího klienta. Svlékla se a šla se rychle osprchovat. Po té i nahá lehla do postele a usnula. Nikdy si nepamatovala svoje sny. Už jako malá se budila s tím, že si nic nepamatovala. Vstala dvě hodiny před tím, než měla vyrazit za novým klientem. Poslední dobou potkávala až příliš mnoho nových lidí. To jí ale nevadilo. Podívala se do dalších bytů Paříže a někdy zažila i něco nového než doposud. Lidé měli opravdu podivní záliby, i co se sexu týče. Opět se oblékla a prošla ulicí. Tentokrát jí čekala poněkud delší cesta. Proto vyšla jen několik okamžiků po západu slunce. Procházela ulicemi, z jednoho domu zaznívala nějaká písnička. Stále se tam opakovalo slovo „America“ a „Americano“. Nechala mexické rytmy za sebou a pokračovala v cestě. Došla k domu, který vypadal jako jedna ze starých staveb. Zaklepal na dveře a vešla. Čekala jen další tmavou chodbu. Místo ní viděla rozlehlou halu nějakého panského sídla. Přes některé kusy nábytku byli ještě přehozené bílé kusy látky. Majitel se musel nastěhovat někdy nedávno. Nestačil se ani zabydlet a už si objednával společnost. Musela se pousmát. Rychle ale svůj úšklebek skryla, když do místnosti vešel její klient. Oddychla si, když ho spatřila. Mohlo mu být kolem 35 let a vypadal dobře. Cítila k němu zvláštní pocit. Něco jí k němu přitahovalo, nešlo ale o jeho krásu. Už spatřila krásnější muže. Usmál se na ní a ukázal na jedny z dveří v druhém patře. Společně prošli dveřmi do velké ložnice. Pravou rukou jí přešel po zádech a pokračoval, až k místu kam muži běžně sahat nesměli. Poslední neplaticí, který se o to pokusil, skončil se zlomenou rukou. Muž Amandě naznačil, aby si sedla na postel. Nemusel mluvit, aby věděla, co má dělat. Nechala ho aby jí vedl. Jako by byla nezkušená začátečnice. Při tom věděla, co jí čeká. Naštěstí to nebylo utrpení jako minulé noci. Doufala že se sem ještě někdy vrátí. Téměř litovala, když to vše skončilo. Opět dostala obálku s penězi. Vzala si jí a chtěla se otočit k odchodu, když si vzpomněla, že nepřečetla peníze. To bylo poprvé, co udělal takovou chybu. Rychle to udělala a po té vyšla ven. Opravdu si přála, aby se muž ještě ozval a znovu chtěl její služby. Už dlouho nic takového nezažila. Některé noci byly jen dlouhým utrpením. Toto ale bylo jiné. Amanda procházela tmavou ulicí, když nad sebou ucítila nějaký pohyb. Pozvedla hlavu a na zdi jednoho z domů viděla nějakou postavu. Šplhala po zdi jako pavouk. Amanda se rychle skryla a čekala. Upír sešplhal dolů a nejspíše jí hledal. Neměla sebou ani dýku. Věděla ale, že ho musí zabít. Narazila na dítě noci, které ve městě zabíjelo. Nemohla ztratit takovou příležitost. Nakopla upíra do zad. Přes hlavu měl přetaženou kapuci, takže mu neviděla do tváře. Možná to tak ale bylo lepší. Nikdy nezabíjela člověka s tím, aby se mu dívala do očí. Neměla tolik odvahy, nebo šílenství. Její protivník se ale rychle odvrátil a praštil jí pěstí do brady. Spadla na zem a rychle vykopla nohou. Trefila upíra do rozkroku. Podle bolestného zaskučení si byla jistá, že jde o muže. Zasmála se a rychle vstala ze země. Znovu se připravila na vykopnutí, když spatřila blízko tvář svého soupeře. Při boji mu kapuce spadla. Byl to ten muž, u kterého ještě před okamžikem byla. Nerozeznala upíra od člověka ani,

když sním měla sex. Byla méně pozorná, než si myslela. Její protivník vytáhl dýku a snažil se jí s ní bodnout. Amanda ale zatím byla rychlejší než on. Sebrala hrst kamínku a hodila jí muži do očí. Nebyl to nejčestnější trik, ale opět měla na vrh. Chytila ho za ruku a vypáčila mu z ní dýku dříve, než s ní stačil bodnout. Amanda nepočítala ale s jeho rychlostí. Něco jí prudce vrazilo do boku. Musela rychle utéct. Cítila se slabá a při dalších pokusu by mohla přijít o život. Rychle se odrazila a chytila se prasklého místa na jedné ze zdí domu. Po té rychle šplhala na střechu. Upír ženu nesledoval a nechal jí běžet.

4.kapitola

Zvláštní trojice žen se plížila městem. Luciana šla vpředu, za ní kráčela Tara a na konci toho zvláštního uskupení šla Anna. Dceru lovce nechali pod ochranou kouzel v lese. Doufali, že se vrátí i s otcem malé holčičky. Trojice procházela mezi domy a hledali místo z kterého Fenris udělal vězení. Luciana mávla rukou a její společnice se schovali v tmavé uličce. Tara s tím sice nesouhlasila, plán čarodějky jí připadal jako nejlepší řešení. Luciana přeběhla na jejich strnu před pár hodinami a tak mohli doufat, že se zpráva o jejím přeběhnutí moc rychle neroznesla. Luciana tak mohla projít kolem stráží, přímo před ní seděl pod ochranou magického pole Matt. Čarodějka k němu došla a zašeptala.

„Přišla jsem tě i s těmi tvými amazonkami zachránit, stačí, když půjdeš klidně se mnou,“

Vlkodlaci na stráží na ní hleděli chlípnými pohledy, podle toho mohla čarodějka odhadnout, že se o jejím přeběhnutí ještě nedozvěděli a věnovali tak více pozornosti její zadnici a ňadrům. Luciana jim řekl o rozkazu Fenrise o přestěhování vězně. Nezáleželo na tom, že si ten rozkaz právě vymyslela. Matt jí pošeptal jediné.

„Ta bariéra ti před tím nešla zrušit.“

Luciana se jen usmála a mávla rukou.

„musel si to chtít ty sám“

Kouzlo okamžitě zmizelo a oba kráčeli ke dveřím domu. Strážní je opravdu nechali vyjít ven. Společně šli k uličce, kde čekala Tara s Annou a poté se vyplížili z města. Netrvalo dlouho a všichni seděli v lese, společně s malou Justinne. Luciana stála opodál a sledovala Annu. Mohla přede všemi odhalit, kdo je doopravdy, ale to by mohlo ohrozit její plán. Místo toho zvolila mlčení, které pro ni bude výhodnější. Otočila se a zmizela mezi stromy.

**

Sogdiana stála na letišti a sledovala okolí. Viděla stromy, mezi kterými se skrýval její cíl, i když jí čeká ještě dlouhá cesta. Oficiálně šla zkoumat vlky, ale pravda byla samozřejmě někde úplně jinde. Někde nedaleko odtud bylo město plné vlkodlaků. Jen málo lidí ho vidělo a jen málo z nich ten pohled i přežilo. Sogdiana ale nebyla nějaký náhodný turista. Rychle vyšla z letištní haly a zmizela mezi stromy. Okolí ní okamžitě zavládlo přítmí. Hlavou jí proběhla pošetilá myšlenka, *skvělé místo pro útok nějakého upíra* Rychle si ale takové věci vyhnala z mysli. Situace byla i tak dost nebezpečná a nemusela si k tomu přidávat ještě upíry. Někde blízko ní bylo město plné vlkodlaků. Možná už byli okolí ni. Mohli by jí obklíčit, aniž by si toho všimla. Sogdiana rukou sáhla k opasku a popadla katanu, Úzká čepel vypadala křehce, ale žena s ní dokázala přeseknout i kosti vlkodlaků. Jednou se její obětí stal i člověk ale to byl jeho problém. Po několika krocích les začal řídnout. Žena viděla nějaké věže a napůl spálené domy. To ale ještě nemohlo být Lycanopolis, byla příliš blízko lidí. Po pár krocích jí ale nezbývalo nic jiného, než uznat co je před ní. Sochy vlkodlaků neznamenal nic jiného než Lycanopolis. Bestie museli používat kouzla, jinak by se nemohli tak skrýt. Sogdiana byla tak fascinovaná tím, co je před ní, že se nevšimla nově příchozího.

„Co tu hledáš, princezno?“

Sogdiana se rychle otočila, ale bylo pozdě. Někdo jí popadl za ruce a prudce srazil na zem. Na zádech ucítila něčí kolena.

„Zeptám se ještě jednou a rychle mi odpověz“

Sogdiana poznala ženský hlas. Opravdu podcenila vlkodlaky a jejich ostražitost. Musela vyjít ze cviku. Lovkyně si ale musela něco vymyslet a to rychle.

„Jsem lovkyně.....pokladů.....někde tady má být zřícenina hradu“ Rychle vyhrkla první věc, co jí napadla. Žena za jejími zády se rozesmála. Sogdianě okamžitě naskočila husí kůži.

„Kdybych chtěla slyšet pohádky, řeknu si o ně“

Sogdiana ucítila na zádech nůž. Oblečení z ní spadlo, rozřezané na kusy.

„Máš poslední možnost, pak to z tebe dostanu po zlém. Budu raději, když budeš zticha, ale neradila bych ti to. Kdo si a co tady chceš?“

Sogdiana udělala neznámé ženě radost a neřekla vůbec nic. Nenapadlo jí nic, jak by se mohla z takové situace dostat. Katana ležela příliš daleko od její ruky. Za jejími zády se znovu ozval smích.

„Moje milá lovkyně, je z tebe cítit celá smečka vlkodlaků a dokonce i jejich krev. Vraždění mých bratrů tě budou hodně bolet“

Sogdiana rychle přišla na to, jak se zachrání.

„Jmenuji se Sogdiana, přišla jsem za tvým pánem Árésem abych mu nabídla své služby“ Za jetími zády se ale opět ozval jen smích.

„Zlatíčko moje drahé, spletla sis vlkodlaky. Tohle město má jen jednoho pána a ten se jmenuje Fenris. Ocením ale tvou snahu. Moje jméno je Luciana. Tímto jsme vyrovnané a já tě můžu v klidu zabít, ale nejdřív si něco užiju“. Les brzy naplnil křik umírající lovkyně. Luciana vzala část své trofeje a šla zpátky k lovcům. Za nedlouho vyšla mezi stromy a tiše si hvízdala nějakou melodii. Anna se na ní usmála a mávla rukou. Přímou před ní se objevil oblouk zlatého světla. Luciana si oddychla. Nikdo nevěnoval pozornost malému váčku ze světlé kůže. Luciana si ho cestou vyrobila, jako materiál vzala kus ze zad své oběti. Vlastně jí tím prokázala úctu, i když to bylo tupé poleno. Žena sebou vláčela zbraně, ale žádnou z nich nestačila použít. Čarodějka prošla obloukem zlatého světla a spolu s ostatními se ocitla v nějakém domě. Matt jim jen řekl, že jde o jedno ze starých sídel rodu. Společně si sedli k velkému stolu a plánovali další plány proti Fenrisovi. Luciana nakreslila mapu měst, ale hned přidala jednu poznámku. Fenris město neustále vylepšoval a všechny slabá místa měla být brzy odstraněna. Nebude možné, aby jeho rituál přerušili a zhatili mu jeho plány. Čarodějka jim i řekla o démonech, kterými chce šílený vlkodlak zničit celý svět. Každá země měla své pověsti, většina z nich byla ale pravdivá. Čína měla své draky, Afrika zase mumie. Všude by povstávali noční můry lidí a vše by zničili. Tara dům opustila, aby dala vědět své smečce. Museli dát dohromady co největší armádu a připravit se na Fenrisův šílený plán.

**

Vlkodlak seděl na tvrdé hliněné podlaze a soustředil se na kouzlo. Chyběla mu Luciana ale pouze jako mocná čarodějka. Prakticky ani nic jiného nemohla nabídnout. Fenris z ní chtěl udělat svou ženu, ale ona ho odmítla. Nakonec jí úplně přeskočilo a utekla. Vlkodlak vytěsnil z hlavy všechny myšlenky. Magie kolem něj se dala do pohybu. Muž cítil energii země a nechal jí protékat svým vlastním tělem. Rukou nahmátl jeden z proudů magie a jediným slovem ho zničil. Vše kolem něj se roztrásl. Otřesy ale za několik vteřin ustali, Vlkodlak se usmál. Otevřel poslední zámek na poutech, které svírali říši démonů.

**

Amanda uprchla jako spráskaný pes. Chtěla se ale dožít příští noci. Při dalším setkání musí být lépe připravená a upíra zabít. Sama by si nejraději vrazila další ránu. Pokud by ho poznala ještě v posteli. Mohla mu zlomit vaz dříve než by stačil cokoliv udělat. Ted už bude ostražitější. Ví už o ní a bude jí hledat. Nevěřila ani tomu, že by si jí znovu pozval do bytu. To by musel být šílenec. Neměla koho požádat o radu ani o pomoc při honu na dalšího upíra. Nikdy si nemyslela, že by jí takový problém mohl potkat. Nyní nešlo o to, aby ukojila hlad po krvi, ale aby se chovala jako každé druhé dítě noci. Bojovala o vlastní prostor k životu. Došla k domovním dveřím a otevřela je. Sedla si do křesla v malém obývacím pokoji a přemýšlela co dál. Kolik upírů může žít v

Paříži? Mohl být ten muž jediný? Po matce zdědila jen dýku. Držela jí v rukou a myslela na zbraně, s kterými se nikdy nenaučila zacházet. Pistole nebo puška byli pro ní neznámé věci. V budoucnu by ale měla tento nedostatek napravit. Upír se jí nebude ptát, jakým způsobem chce bojovat. Blížil se den, nemohla dnes už nic udělat. Druhý den, nebo spíše noc se připravila na další putování za dětmi noci. Mohla se s tím mužem domluvit, nebo něco takového ale k ničemu by to nevedlo. Upíři nebyli stvořeni k tomu, aby žily na jednom místě. Stěhovali se z místa na místo, jako dravci. Nebo se uzavřeli před vlastním druhem a žily v osamění. Amanda si vybrala Paříž, jako místo kde stráví svůj nemrtví život. Vzala dýku a vyšla ven. Nevěděla kde svou kořist hledat. Věděla, ale kde musí začít. V jeho vlastním domě. Prošla ulicemi a zůstala stát před starou budovou. Dveře byli zamčené ale nezkoušela klepat. Rychle je vykopl a vešla do vstupní haly. Nikde ale neviděla nikoho živého. Prošla kolem skříní, přes které byli stále přehozené kusy bílé látky. Všude cítila nějaké pachy. Jako by se tu dříve pohybovala spousta lidí. Nyní ale neviděla nikoho. Na jednom ze stolků našla sklenici od červeného vína. Něco jí napadlo a vzala ji do ruky. Přičichla k obsahu sklenice a přesvědčila se. Opravdu to bylo jen víno. Necítila ani stopu po krvi. Upír, který se napil životní mízy lidí, byl nějaký čas silnější. Vyšla po starých schodech a otevřela dveře ložnice, ani tady nikoho nenašla. Neslyšela žádné kroky, které by jí vedli. Prošla chodbou dál a otevřela dveře dalšího pokoje. Několik vteřin zůstala stát na místě. Viděla mučicí nástroje, které se používaly ve středověku. Nechápala, na co je muž používal a ani to nechtěla zjistit. Raději zůstala ve sladké nevědomosti. Nevadilo ji zabít nějakého z klientů, ale nikdy je nemučila. Zabíjela je rychle, a pokud to šlo tak bezbolestně. Někteří z její rasy se ale přímo vyžívaly v pomalé hře, kdy člověk bojoval o vlastní život. Amanda objevila několik nástrojů, které neznala. Nemohli být ze středověku, šlo o nové věci. Vyšla ven a nechala pokoj za sebou. Za svými zády náhle uslyšela zrádné zavržení dřevěných prken. Rychle se otočila a sekla dýkou. Upír, který stál za ní se rychle sehnul a vyhnul se tak ráně. Nakopla ho do krku a rychle udělal krok dozadu. Muž vytasil meč a usmál se. Byl to výraz němé výhrůžky. Věděl, že za její údery mohlo jen štěstí. Nenaučila se bojovat jako její otec. To se nyní mohlo stát osudným. Její soupeř bodl mečem. Uhnula a znovu se ho pokusila nakopnout. Tentokrát ale minula. Čepel sjela po noze a prořízlo kůži. Dívka sledovala, jak krev rychle zmizela a rána se opět zavřela. Děti noci se hojily rychleji než lidé. Praštila muže pěstím do obličeje. Nevyhýbal se ráně a žena poznala proč, byla proti němu příliš slabá. Nezpůsobila žádné vážnější zranění. Bodla dýkou a opět minula. Upír znovu zaútočil mečem. Čepel projela dřevěným zábradlí, které se pod silou rány rozlétlo na třísky. Amanda rychle do ruky vzala delší kus dřeva. Muž jí chtěl podrazit nohy. Vyskočila do vzduchu a bodla ho dřevěným kulem. Zbraň projela srdcem a na místě ho zabila. Zasmála se a vzala do rukou jeho meč. Nevypadal jako by pocházel z nějakého muzea. Nebyli na něm žádné runy ani nic co čekala. Amanda dál procházela domem a hledala něco, co by jí řeklo více o životě upíra. Nenašla ale žádné osobní věci. Vyšla z domu a nesla si svou kořist. Vše ostatní nechala tak jak bylo. Na ulici si ale uvědomila, že na místě činu nechala až příliš mnoho stop. Vrátila se do haly a hledala nějaký zapalovač. Venku již pomalu začínalo svítat. Cítila slunce, které zatím nebylo na nebi vidět. Našla, co hledala a zapálila kus látky, který byl přehozený přes jedno z křesel. Oheň se ale šířil příliš pomalu. Nemohla riskovat a hledala v domě cokoliv hořlavého. Našla menší

kanystř, kde podle zápachu byl benzín. Rozlila ho po celé vstupní hale a uchopila kus hořící látky. Za nedlouho hořela většina věcí v domě. Přes plameny na schodech viděla nějakou ženskou postavu, nebo si to jen namlouvala. Přes kouř bylo špatně vidět. Nemohla se ale tím dál zabývat. Venku již viděla první známky přicházejícího dne. Vyběhla ven a doufal, že stačí zmizet dříve, než jí někdo uvidí. Neměla peníze na to, aby uprchla z města. Doběhla ke dveřím domu a našla další nápis.

Vím, kdo jsi, dítě noci

5.kapitola

Matt rychle dopsal email, který byl určený Taře a její rodině. Lvi představovali jen malou armádu, příliš malou na to aby dokázali porazit Fenrise. Jejich útoky můžou vlkodlaky jen zpomalit. Muže vytrhla se zamyšlení až Anna, která vběhla do místnosti a hodila po něm noviny. Matt je chytil a rozložil. Našel článek o muslimech v Německu. Další o andulce, která uměla lyžovat. Muž si byl, ale jistý že ani jednoho z toho mu nechtěla dívka tak rychle ukázat. Třetí strana byla zaplněná fotkou ohořelého letadla. Havárii přežil jen jeden člověk, který byl okamžitě převezen do nemocnice. Matt četl dál, pacient byl převezený na psychiatrii, protože řekl, že za havárii letadla může drak. Vypověděl, jak netvor ocasem mlátil do křídel, až letadlo ztratilo kurz. Nikdo další ale zvíře neviděl. Anna si noviny vzala.

„Už to začalo. Fenris začal na lidi pouštět každého netvora, kterého má k dispozici. Podle Luciany se mu to ale brzy vymkne z rukou. Jeden vlkodlak nemůže udržet něco tak velkého“

**

Tlustý hlídač letiště seděl na své židli a hleděl k lesu. Čekal ho den plný nudné práce, brzy ale bude konec. Pohupoval se na židli a snažil se nedívat na hodiny, které se snad zastavili nebo aspoň zpomalili. To bylo ono, museli se zpožděvat. Muže z letargie vytrhlo vlčí zavytí. Rychle pohlédl k lesu a viděl smečku vlků. Rychle vyskočil ze svého místa a běžel k velkým oknům. Počítal zvířata, která se náhle vyhnula ze skrytu stromu...10....30...50. Muž přestal počítat a popadl telefon. Náhle ho ale napadlo, že se zbláznil. Několik vlků si stoupl na zadní a běželo vzpřímeně jako člověk. Hlídač si sedl zpět na židli. Určitě před sebou žádná zvířata nemá a blouzní. Muž sledoval vlka z tmavou srstí, který se náhle roztřásl a měnil se do lidské podoby. Hlídač vstal a chtěl vyjít ven, když ho něco udeřilo do zad. Jedna z bestii stála za ním a on si toho ani nevšiml. Cítil, jak mu mokřý jazyk přejíždí přes krk. Potom se mu do těla zakousli zuby

dravce.

**

Fenris sledoval vlkodlaky před sebou. Jeho smečka vyšla mezi lidi a zabíjela každého, koho našla. Letiště bylo brzy úplně vyčistěné. Brzy budou pokračovat dál a zničí celé Německo. Fenris do Číny vpustil několik draků. Zanedlouho nebude nikdo jeho smečce stát v cestě.

**

Amanda nejdříve nevěnovala nápisu příliš pozornosti, byla příliš rozrušená. Přešla do obývacího pokoje a sedla si před velké zrcadlo. Některé příběhy vyprávěli o upírech opravdu zvláštní věci. Ve skutečnosti jim nevalil česnek, ani svěcená voda. Ani se nebáli křížů. Lidé toho opravdu vymysleli až příliš mnoho. Sami si tím boj s upíry spíše zkomplikovali, než usnadnily. Uhladila si světlé vlasy a znovu pohlédla na meč, který si vzala z domu mrtvého muže. Náhle si nebyl tak jistá, jestli tam někdo jiný byl anebo ne. Ta žena ale musela zůstat v domě stejně dlouho jako Amanda. Něco za ženou se pohnulo. Okamžitě se postavila na nohy a hleděla do tváře staršího muže, který rozhodně nebyl upír.

„Kdo jste a co děláte v mém bytě?“

Muž se na ní usmál a sedl si na postel.

„Jako prostitutka by si měla být k mužům přívětivější. Zatím ale tvůj přestupek přehlédnu. Vím, kdo jsi. Jmenuji se Áres, chtěl bych ti nabídnout menší obchod“

Amanda se jen ušklíbala

„Co si zač? Člověk rozhodně nejsi a upír také ne.“ Postavila se mu čelem a rozhodně na sobě nechtěla dát poznat strach i když se bála.

Áres si stoupl a uklonil se.

„Jsem vlkodlak, jeden z prvních. Mé jméno znají po celém světě a dokonce o mě dříve vznikali i knihy,“

Amanda se rozesmála.

„Jediná kniha kde jsem takové jméno četla byli Řecké pověsti. Ještě jsem něco takového četla v katalogu erotických pomůcek, ale to asi nebudeš mít na mysli“

„S tím Řeckem máš pravdu, nikdy se nikdo tak znovu nejmenoval“ Rozhodl se, že i její pokus o vtip bude ignorovat, jinak by jí musel na místě zabít.

Amanda se zatvářila udiveně.

„To chceš říct, že si jeden z bohů? To je nesmysl“

Áres jen zakroutil hlavou

„Nejsem bůh, ale v minulosti mě za něj někteří pokládali. Patřil jsem k velkým vojevůdcům. Zradila mě ale upírka Afrodita a tak jsem se musel stáhnout.“

Amanda opět udiveně zalapala po dechu. Zapomněla, že se snaží chovat nepřístupně a sedla si vedle muže,

„Ona byla upírka?“

Áres jen přikývl a mluvil dál.

„Jeden z mých nepřátel chce zničit lidský svět, jmenuje se Fenris. Už s tím začal, ale můžeme ho ještě zastavit. Potřebuji tvou krev, abych mohl vytvořit něco co je silnější než on“

Amandě ale takové vysvětlení nestačilo.

„Kolik mé krve bude potřeba a co znamená, že něco vytvoříš.“

Áres se usmál, poznal, že jí už získal na svou stranu.

„Stačí jen jediná kapka tvé krve a z člověka se stane upír, který tě poslechne na slovo. Jsi vnučkou jednoho z nejstarších upírů“

Amanda přikývla, ale pořád měla otázky.

„Jak chceš dosáhnout toho, aby člověk vypil mou krev. Jednoho chytíme snadno, ale to na porážení Fenrise nejspíš stačit nebude a také tu je jedna věc. Co z toho budu mít já?“

Áres se usmál

„Budeš mít víc peněz, než by sis mohla vydělat za celý svůj život. Dříve si chtěla být zpěvačkou, tak to proměníme ve skutečnost.“ Áres vstal a rychle jí vysvětlil celý svůj plán. Mluvili spolu celý den až do noci.

6.kapitola

Luciana procházela chodbami domu. Opravdu jí lovci věřili. Dokonce natolik aby jí svěřili hlídku. Malá spala v jednom pokoji. Čarodějka došla k jejím dveřím a otevřela je. Ucítila pach, který jí až příliš připomínal Annu. Ty dvě spolu měli více společného, než si ostatní mysleli. Anna ale nechtěla, aby se to vědělo. To jí ale nezabránilo, aby poprosila Lucianu o pomoc. Malá musela zmizet, jinak by se vše pokazilo. Čarodějka kouzlem otevřela bránu a prošla jí i s malou v náručí. Před Lucianou se objevili zdi sirotčince, rychle dítě položila na zem a zabouchal na dveře. Skryla se za nedalekými stromy a čekala. Uteklo několik dlouhých minut, než se dveře otevřeli a

vyšla nějaká žena. Udiveně pohlédla na malou holčičku, ale zvedla jí a odnesla do domu. Dveře se zabouchly a Luciana odešla portálem zpět do domu lovce. Procházela chodbami domu a dokončila svou hlídku. Nikdo se nikdy nedozví, kam malou odnesla.

**

Matt se ráno probudil a jako první věc uviděl prázdnou postýlku svojí dcery. Okamžitě proběhl domem a zastavil se až před Annou, která přebrala hlídku od Luciany.

„Kde je má dcera?“

Anna jen pokrčila rameny a snažila se vykouzlit nechápavý výraz.

„Je u sebe v pokoji, byla jsem tam před pár vteřinami a byla tam.“ Samozřejmě to byla lež, ale chtěli s Lucianou Matta co nejvíce zmást. Muž jen něco zakřičel a vyběhl ven z domu. Od té doby ho nikdo neviděl. Vyběhl ven a zmizel. Vzkaz, který dostali od Tary tak viděla pouze Luciana a Anna. Mladší čarodějka stála v obývacím pokoji a hleděla na bílou zeď, když se otočila na Lucianu.

„Tomu miminu se nesmí nic stát. Jsi si jistá, že je v bezpečí?“ V obličeji se jí zračili starosti. Luciana dobře věděla proč.

„Nemusíš se bát, malé se nic nestane“

Anna se jen otočila a mávla rukou. Na bílé zdi se objevil oblouk světla. Obě ženy jím prošli a objevili se na rozlehlé louce. Museli dorazit na místo, které nebylo příliš blízko Lycanopolis. Anna ale hned poznala, že jejich místo nebylo opravdu to pravé. Všude okolo nich byli stovky bestíí, a i přes mlhu se nedali přehlédnout jejich siluety. Luciana jen zašeptala.

„Rychle, musíme odsud pryč a to co nejrychleji“

Anna mávla pravou rukou a obě ženy zmizely.

Starší čarodějka se rozhlédla po tmavé chodbě.

„Kde to jsme?“

Anna se podívala na ruku, kterou držela nataženou před sebou.

„Mám husí kůži, takže budeme ve škole.“

Luciana si odfrkla.

„Chtěla ses přenést sem, nebo je to další tvůj omyl?“

Anna se zamračila.

„Jsem skvělá čarodějka a myslí mi to daleko rychleji než tobě. Samozřejmě jsem sem chtěla.“

Luciana se ušklíbla a šla dál chodbou. Anna jen ještě zaslechla větu.

„Ty máš tak rychlý jazyk, že někdy předhoní i skutečnost.“

Mladá čarodějka její slova ignorovala a šla dál. Opravdu byli ve škole, která vypadala opuštěně. Vůbec nevěděla, proč se ocitli tady ale při kouzlu myslela na Matta a Samaela. Mohl být jeden z nich na takovém místě? Luciana zanedlouho otevřela nějaké dveře a vběhla dovnitř. Anna slyšela krátkou potyčku s nějakým mužem. Vběhla do malé místnosti, která vypadala jako laboratoř. Luciana muže popadla a držela ho nad nějakou velkou nádobou.

„Řekni co se tady děje a rychle!“

Muž se klepal a strašně potil. Černé vlasy mu padali do očí, rozšířených hrůzou. Luciana opakovala svou otázku,

„Řekni mi všechno nebo tě hodím do té kyseliny.“

Muž vykoktal něco o kanci a kouzlu, které tu dělal se spolužáky. Luciana se tvářila zklamaně. Muž si ale myslel, že získal svobodu.

„Pustíš mě?“

Lhala jsem! Řekla Luciana a znovu se usmála. Anna náhle dostala špatné tušení.

V té nádobě není kyselina? Řekl muž a oddychl si.

„Je tam kyselina ale hodím tě tam stejně“ vyhrkla Luciana a strčila do svého zajatce. Muž klopýtl a zmizel v zelené břečce. Místnost naplnil strašlivý zápach. Obě ženy vyšly zpět na chodbu a hledali východ. Mladá čarodějka ale nevydržela tak dlouho potichu jako její spolence.

„Co to povídal o tom kanci? Mohl by to být důvod, proč jsme tady? Moje kouzlo se nevydařilo, tak jak mělo“ Anna musela prozradit pravdu i když by raději neviděla triumfální výraz ve tváři Luciany. Starší čarodějka se ale rozhodla tuhle věc raději nekomentovat.

„Ten kanec byla jen nějaká báchorka. Chtěl si zachránit vlastní život.“

Potom mávla rukou a přímo před ní se vytvořil světelný oblouk.

„Půjdeme za lovcem a všechno dotáhneme do konce“

Obě ženy vkročili do světla a zmizeli.

**

Matt se zastavil před nějakou velkou budovou. Před sebou slyšel nějaké zvláštní zvuky. Něco jako chrochtání a trhání masa. Nikdy nic podobného neslyšel. Všude ale byla mlha. Proměnil se

do vlčí podoby a protáhl se podél blízkého křoví. Před sebou viděl divočáka, který zuby trhal kusy masa z mrtvoly před sebou. Matt rychle vyběhl ze svého úkrytu a strhl zvíře na zem. Tesáky rozdrásal krk své kořisti a proměnil se zpátky do lidské podoby. Vůbec nechápal, co to mělo být. Kanec, který požíral maso. Fenris opravdu na svět vypustil bizarní stvoření. Udělal jen několik kroků, když za sebou slyšel další supění. Otočil se a viděl další tři zvířata. Tohle už je moc. Rychle se rozběhl ke dveřím a málem vrazil do postavy před sebou. Anna spadla na zem. Luciana zvedla ruce do vzduchu a z jejích dlaní vyšlehli plameny. Zvířata se polekala a utekla. Žena se otočila a řekla jen.

„Měla si pravdu, tvoje kouzlo se povedlo“

Matt se zatvářil zmateně „Jaké kouzlo“

Luciana se usmála. „Anna použila kouzlo, aby tě našla a to jí přeneslo do této školy. Mysleli jsme si, že to nevyšlo, ale moje hledání skončil na stejném místě. Musíme ale najít Taru“

Lovec zakroutil hlavou.

„Musíme najít mojí dceru“

Anna si stoupla před něj a dala si ruce v bok. Chtěla působit důrazněji než on, jen kdyby nebyl proti muži tak malá. „Tvé dceři se nic nestane. Luciana jí poslala jedno ze svých kouzel, aby jí ochránilo. Můžeme se k ní dostat hned, jak porazíme Fenrise“. Matt se podíval na čarodějkou, která jen přikývla. V hlavě jí ale proběhlo jen jediné. Už by mu měli přestat lhát, nějak se jim to hromadilo.

7.kapitola

Obě čarodějky i Matt vyšli do tábora skrytého v mlze. Tara stála okamžitě před nimi. „Proč jste před tím tak rychle odešli?“

Lucianě v tu chvíli všechno došlo. Opět se nechali moc unést a nevěřili vlastnímu umění. Ty bestie v mlze před tím, byli ve skutečnosti lvi. Přenesli se na správné místo. Anna bojovníkům vše vysvětlila a vyrazili. Lvi se dostali až k hradbám města, ale tam se jejich útok zasekl. Vlkodlaci neměli žádnou čarodějkou, ale přidávají se k nim démoni a jim podobná stvoření. Všichni čtyři se brzy dostali na dohled boje. Pískově zbarvené hradby byli plné černých postav. Okolo toho všechno se pohybovali lvi a zabíjeli každou ranou jednoho vlkodlaka. Nepřátel, ale bylo příliš mnoho. Město vyrostlo a nebylo tak bezbranné jako před několika dny. Luciana nečekala na souhlas a rozběhl se k bojujícím. Tara ale jen zakroutila hlavou a otočila se k Anně a Mattovi. „Tohle nemůžeme nikdy vyhrát.“ Jako na potvrzení jejích slov se ozval výbuch a polovina spojenců shořelo v plamenech. Před hradbami vzlétlo něco, co z dálky vypadalo jako

hejno ptáků. Lvi se rozbíhali do všech stran. Anna zalapala po dechu. Luciana byla někde mezi nimi. Chtěla se k místu rozběhnout, když čarodějku zahlédla. Žena házela po ptácích zeleným světlem a chránila zbývající lvi. Jejich nepřátelé se vylekali a vlétli zpět do města, Anna zvedla ruce a začala sama kouzlit. Matt pohlédl na Taru, která zakroutila hlavou a odešla. Lovec ale nemohl dál čekat, musel se sám zapojit do boje.

**

Luciana se protáhla otvorem v hradbě kamenů a vnořila se do uliček města. Vůbec budovy kolem sebe nepoznávala. Proměnila se do vlčí podoby, v takovém zmatku jí nikdo nepozná. Jako na potvrzení jejích slov, se kolem ní prořítla skupina vlkodlaků, aniž by jí věnovali nějakou pozornost, Fenris se musel opravdu zbláznit, pokud si myslel, že to co rozpoutal i zkrotí. Luciana cestou zahlédla i další bytosti, démoni a fénixové byli tím nejmenším. Jen pár kroků od ní stáli dva trollové. Čarodějku něco napadlo. Obě monstra stála na stráži před nějakou mohutnou budovou. Možná tam najde i toho šílence. Udělal několik pomalých krůčků, ale trollové si jí nevšíмали. Dál si protahovali paže nebo hleděli směrem k bitvě. Jejich šedá kůže se v mdlém světle trochu leskla. Oči, které připomínali kočku lačně hleděli směrem k zabíjení, ale zatím jim to zůstalo zapovězeno. Luciana se kolem nich váhavě protáhla a zmizela v dlouhé chodbě. Zavyla by radostí, kdyby se nebála, že jí zabijí. Přímo před ní seděl na zemi Fenris a dokonce měl i zavřené oči. Čarodějka se proměnila do lidské podoby a chystala se ke kouzlu, když najednou....

„Vítám tě zpátky doma Luciano. Přišla ses podívat na to, jak zničím svět?“ Fenris otevřel oči. Luciana jen tiše zaklela. Věděl celou dobu, že je tady. Musí ho nějak rozptýlit, jinak se k němu ani nedostane. Vlkodlak jí ale snad četl myšlenky.

„Můžeš mě klidně zabít, nebudu se bránit, ale tento svět už nezachrániš. Umřu s úsměvem na tváři“

Luciana se zmožila jen na tichý údiv. Ten člověk byl opravdu blázen. Fenris se jen usmíval a čekal. Něco Lucianu napadlo a udělal krok dozadu. Náhle kolem ní něco proběhlo a srazilo to Fenrise na zem. Obrovský černý vlkodlak se zakousl muži do krku a strhl ho na zem. Fenris na sebe okamžitě vzal vlčí podobu ale bránil se jen napůl. Luciana chtěla něco udělat ale šok z nenadálého zjevení Matta jí vzal přesně těch pár vteřin, které potřebovala. Lovec utrl Fenrisovi hlavu. Zvíře škubalo tělem, až z něj zbyli jen cáry. Vlčí podoba potom rychle zmizela. Matt se postavil a řekl jen. „Už můžeme jít domů.“

Luciana se na nic neptala a oba vyšli ven. Vlkodlaci ani démoni už nebojovali. Rozbíhali se na všechny strany a mizeli v dálce. Lvi za nimi běželi, ale jen málokdy měli úspěch. Čarodějka i Matt věděli co to způsobilo. Luciana ale potřebovala Mattovi něco říct. „Fenris měl všechno předem připravené. Chtěl umřít, aby se bestie rozprchli na všechny strany. Jeho schopnosti velitele nestačili na to, aby udržel demony a ten zbytek na uzdě. My byli jen jeho nástrojem.“ Luciana kouzlem zapálila tělo jednoho z nejstarších vlkodlaků. Popel poté nabrala do malé krabičky a předala lvům. Nakonec byli pozůstatky Fenrise rozdělené do čtyř různých nádob.

Jednu dostala Luciana, druhou Matt, třetí získala Anna a poslední odnesli sebou lvi. Dnes neslavili výhru ale prohru.

8.kapitola

Zřízenec stál před mrazáky a luštil štítky, které na nich byly napsané. Noční služba v márnici opravdu nebyla jeho vysněnou prací, ale nemohl sehnat jiné místo. Náhle ticho v místnosti přerušil tichý smích. Muži okamžitě naskočila husí kůže. Zvuk vycházel z jednoho mrazáku. Popadl do rukou koště a šel pomalu ke dveřím. Náhle se mrazák otevřel a do místnosti vešla nějaká dívka. Smála se a v rukou držela nějakou krabičku. Muž si oddechl a sedl si na židli. Nohy se mu pořád ještě klepali.

„Co tu chceš a jak si se sem dostala? Už jsem myslel, že si nějaká mrtvola“ Dívka se znovu začal smát.

„Jmenuji se Anna a přišla jsem tě varovat. Mrtvá rozhodně nejsem, to bych byla pěkně vysmátá mrtvola, ale brzy tví svěřenci nebudou jen ležet a čekat.“

Tentokrát se začal smát muž. „To by museli vstát z mrtvých.“

Anna pokrčila rameny. „Nečetl si noviny? Pokud se můžou po nebi prohánět draci a v lesích běhat vlkodlaci. Proč by mrtvoly nemohli vstát z hrobů?“

Muž jen přikývl a zbledl. Rychle popadl bundu a společně vyšli ven. Zřízenec se rychle rozloučil a rozběhl se ulicí. Anna jen zakroutila hlavou. Ani se jí nezeptal na to, proč by jí měl věřit. V této době ale lidé byli zmatení. Najednou se pohádky stávali realitou. Před několika dny se dostala z města vlkodlaků a už musela hledat další nebezpečí. Snažila se zachránit co nejvíce lidí. Okolo ní proběhli Matt a Luciana. Každý měl svou práci, kterou musel rychle splnit. Anna se rozběhla, když jí do zad něco udeřilo. Spadla na zem a s ní i krabička z popelem Fenrise.

„Kam běžíš, princezno?“ Dívka ucítila pach upíra, to jí ještě scházelo. Co tady vlastně dělal upír? Rychle vyslovila kouzlo. Vše kolem ní se topilo ve světle. Upír zakřičel a utekl. Dívka se rozhlédla kolem sebe. Její magie byla silnější, než chtěla. Znamenalo to jen jediné. Opatrně si sáhla na břicho. Brzy porodí Samaelova syna.